

every

every

หลักหนี
ความตาย
ของ

มโหรี

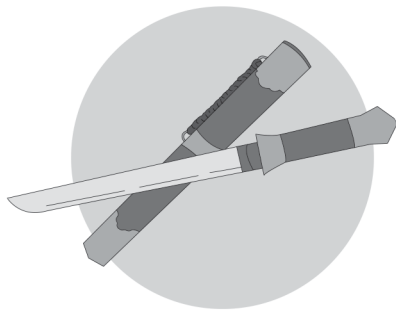
木芳河

PLogytic เอียน
mocon 漠咳咳 ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

กดอ่าน

หลักหนีความตายของมูฟวาทอ 3

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

เรื่องราวการหลีกเลี่ยงหนีความตายของมู่ฟางเหอดำเนินมาถึงเล่มที่สามซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายกันแล้วค่ะ โดยในเล่มนี้มู่ฟางเหอและคนอื่นๆ ได้เดินทางทำลายแผนการของเงินหลังฝัง ช่วยสองแคว้นให้รอดพ้นหายนะและเลี้ยงให้ตนเองไม่ต้องพบเจอกับความตายได้สำเร็จ ทุกอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทาง ในที่สุดคนชั่วร้ายก็พ่ายแพ้และต้องชดใช้กรรมที่ก่อไว้ ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรที่น่าห่วงอีกแล้ว

เมื่อทุกอย่างราบรื่นนิรันดร์ในร่างมู่ฟางเหอมีความสุขยิ่ง พलयให้มู่ฟางเหอคนเก่า อิมเอมใจไปด้วย ทว่าความวุ่นวายกลับไม่จบลงเพียงเท่านั้น เมื่อวิญญาณมู่ฟางเหอที่หมดหวังก็มีเส้นทางที่ต้องเดิน และเส้นทางนั้นอาจทำให้เขาทั้งคู่ต้องแยกจากกันไปตลอดกาล นอกจากนี้ยังมีความลับเรื่องชาติกำเนิดอันน่าตื่นตะลึงของคนรักอย่าง หวงเสวียนหลินที่กำลังจะถูกเปิดเผย...

อุตสาหกรรมหลีกเลี่ยงหนีความตายมาได้ แต่พวกเขาจะหลีกเลี่ยงโชคชะตาที่เล่นตลกนี้ได้อย่างไร ร่วมก้าวไปสู่วิสัยทัศน์ของเรื่องราวทั้งหมดกับพวกเขาได้เพียงพลิกหน้ากระดาษถัดไป ซึ่งน่าประทับใจจนถึงจบตอนพิเศษเลยทีเดียวค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * ผู้หลงใหล
ฮ่องเต๋แห่งแคว้นเยว่ บิดาของผู้จิ้นเค่อและเป็นบิดาบุญธรรมของหวงเสวียนหลิน ปกครองบ้านเมืองอย่างมีคุณธรรม เป็นคนอารมณ์ดีและรักครอบครัว
- * ไป่หลัน
ฮองเฮาแห่งแคว้นเยว่ มารดาแท้ๆ ของผู้จิ้นเค่อและเป็นมารดาบุญธรรมของหวงเสวียนหลิน เป็นสตรีที่ฉลาด สายตากว้างไกล ไม่สนเรื่องการแก่งแย่งชิงดีของเหล่าสนม
- * หลี่ซางกวาน
บิดาของหลี่ซิงฮวา แม่ทัพประจิมแห่งแคว้นหยาง เป็นขุนนางมากความสามารถ เชี่ยวชาญการสู้รบด้วยนิสัยตรงไปตรงมาทำให้ไม่เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต๋เท่าไรนัก
- * จิ้งหนานเหอ
บิดาของจิ้งเหมยลี่ แม่ทัพบูรพาแห่งแคว้นหยาง สร้างความชอบทำให้เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต๋ เป็นคู่แข่งของหลี่ซางกวาน มีนิสัยเจ้าเล่ห์ก่อกดโกง
- * เงินปิงหวง
ฮ่องเต๋แห่งแคว้นหยาง บิดาของเงินหลิงเฟยและเงินหลิงเฟิง ปกครองบ้านเมืองโดยมีไท่เฮาเป็นผู้ชี้แนะ อยู่เบื้องหลัง ชอบสิ่งหรูหราอลังการ และมักใช้เงินทองอย่างฟุ่มเฟือย

เนื้อหาที่มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

63

หลักฐานเท็จจริงกับการหลบหนี

ขอเถิด...ค่อยเกี่ยวกันทีหลังได้หรือไม่

มู่ฟางเหอหนึ่งห้อยขาบนกิ่งไม้ใหญ่ เพ่งมองชายหนุ่มที่เอาดาบจี้คอคนร้าย เล่นหูเล่นตาฟันคำหวานกับเด็กสาว กว่าห่านเจี้ยนจะถูกมัดมือมัดเท้า และถูกปิดปากด้วยก้อนหินะทั่งก้อน บั้นท้ายมู่ฟางเหอก็เริ่มเปียกแฉะ เขานั่งทับหินะนานจนหนาวถึงกระดูก

ขอบคุณสวรรค์ที่ชายผู้นี้มาทันเวลา ไม่อยากนึกถึงกรณีที่แผนผิดพลาด เขาพลาดทำให้คนร้ายคนใดคนหนึ่ง แล้วถูกปาดคอทิ้งเพราะไม่มีผลอะไรกับการลักพาตัวไทเฮาและห่านเจี้ยนก็หาได้สนใจฐานะเขามากนัก

ไต้ยิ่นเสียงไทเฮาถามชายผู้นั้นว่ามาที่นี่ได้อย่างไร เหตุใดจึงตามหาร่องรอยพวกนางเจอ โดยอัศวินขี่ม้าขาวกระแทกสันเท้าลงกลางหลังห่านเจี้ยนก่อนจะส่งยิ้มตอบคำถามไทเฮา

มู่ฟางเหอรู้คำตอบโดยไม่ต้องเงี้ยวหูฟัง ประการแรก...ชายผู้นี้มีทักษะอันน่าทึ่ง ตามรอยได้ยอดเยี่ยม ผ่านการฝึกฝนมาตั้งแต่เยาว์วัยจนชำนาญสามารถชมขวัญศัตรูตรงหน้าได้อย่างง่ายดาย แค่กระรอยตามพวกเขามาถึงที่นี่และกำจัดคนของห่านเจี้ยนจนราบคาบถือว่าเล็กน้อยสำหรับคนผู้นี้

ประการที่สอง ตลอดหลายวันที่ผ่านมา นับตั้งแต่เล่นละครตบตาคนทั้งวัง ชายผู้นี้ก็อยู่กับพวกเขามาตลอด แอบส่งข่าวและสิ่งของยามจำเป็น คอยสอดส่องดูแลความปลอดภัยรอบกาย คาดว่าตอนเกิดเหตุบุกรุกตำหนักไทเฮา

ชายผู้นี้ก็ตามร่องรอยพวกเขาไปถึงสถานที่หลบภัย

ระยะเวลาอาจคลาดเคลื่อนไปบ้าง พวกเขาถูกหนานเจี้ยนจับตัวได้สำเร็จ แต่ท้ายที่สุดผู้ช่วยเหลือก็ตามมาทัน และทันเห็นฉากต่อสู้ของมู่ฟางเหอกับคนร้าย นอกจากสีหน้าชื่นชมแล้ว มู่ฟางเหอยังไม่โดนอีกฝ่ายดูเหมื่อนทุกที

ในที่สุดอัศวินขี่ม้าขาวก็หันมาสนใจเขา ข้าเขนรอรับอยู่ด้านล่าง มู่ฟางเหอ กะต่าแห่งเพื่อจะกระโดดลงสู่อ้อมแขนอีกฝ่าย ทว่าเสียงก๊อบเท้าม้าที่มุ่งตรงมา เรียกความสนใจคนทั้งหมดในพริบตา หลี่ชิงฮวยยกดาบขึ้นปกป้องไทเฮา ชายหนุ่มก็เอื้อมมือจับดาบที่เอวเพื่อเตรียมพร้อม

"ฮือ!"

"นั่นมัน..." มู่ฟางเหอขี้ตา เพ่งมองอาชาศึกสีดำที่ควบใกล้เข้ามา "เสียวเฟย!"

เสียงร้องเล็กๆ แสนดีใจของเขาดังถึงหูใครบางคน นัยน์ตาสีดำหลัง หน้ากากสีเงินเหลือบมองที่มาของเสียง ก็เห็นเงาใครคนหนึ่งที่ถูกวิลาหบนต้นไม้ ร่วงบอบบางของพระชายาตัวน้อยโบกไม้โบกมือทักทาย

"พบไทเฮาแล้ว!" ทหารร้องบอก คนที่เหลือต่างร้องยินดีก็ก้อง

หวงเสวียนหลินลงจากหลังม้า ก้าวมายืนใต้ต้นไม้ที่เด็กหนุ่มอยู่ ผลักไส ชายในเครื่องแบบให้พ้นทาง แล้วเป็นคนกางแขนรอรับมู่ฟางเหอแทน

"ใครพาเจ้าขึ้นไปบนนั้น"

"คนข้างๆ ท่าน" มู่ฟางเหอยิ้มแผ่ กระโดดเข้าสู่อ้อมแขนคนรัก แขนของ หวงเสวียนหลินทรงพลังมาก สามารถรับน้ำหนักมู่ฟางเหอได้อย่างง่ายดาย

"คนข้างๆ ข้า..." หวงเสวียนหลินเหล้มมองคนข้างๆ แหวตตาดำแฝงคำพูด มากมายจนคนถูกมองรู้สึกได้

ก่อนหวงเสวียนหลินจะกล่าวขอบคุณและแอบตำหนิ อัศวินขี่ม้าขาว ของมู่ฟางเหอก็เร็นกายหายไปใเงามืดใต้ต้นไม้ หลบซ่อนจากสายตา กองกำลังทหารเบื้องหลัง

"เขาทำเพื่อความปลอดภัยของข้า ท่านอย่าเคืองเขาเลย" มู่ฟางเหอ ออกหน้ารับแทนคนผู้นั้น เอนศิระะชิงซบพลางอดอ้อนชายหนุ่ม

ใช่...เขาไม่ควรตำหนิวิธีการของผู้มีพระคุณ หวงเสวียนหลินเลิกสนใจ

บุรุษผู้คิดจะมาก็มา คิดจะไปที่ไหน ก่อนอุ้มเด็กหนุ่มด้วยแขนข้างเดียว เดินมาหยุดพิจารณาหนานเจี้ยนที่ทั้งตัวถูกมัดด้วยเชือกเหมือนเนื้อชิ้นใหญ่ที่กำลังจะถูกนำไปเสียบไม้ย่างไฟ

"ไทเฮาเพคะ เสด็จกลับขึ้นรถม้าก่อนเถอะเพคะ" หลี่ชิงฮวาประคองหญิงชรา ทหารสองสามนายจัดการคุมม้าที่ลากรถ พวกเขาจะใช้มันพาไทเฮากลับเมืองหลวง ด้วยอย่างไรรถม้าก็กั้นลมหนาวได้ดีกว่านั่งบนหลังม้า

ทหารจำนวนหนึ่งแยกไปจัดการศพคนร้ายในป่า ส้ารวจข้าวของที่พวกมันพกติดตัว เพื่อหาหลักฐานจำเป็นที่จะนำไปใช้ประกอบการไต่สวนในภายหลัง

"ใครอยู่เบื้องหลังเจ้า" ประโยคแรกก็เข้าเรื่องทันควัน หวงเสวียนหลินไม่คิดเสียเวลานานกว่านี้

หนานเจี้ยนพนั้หิมะออกมา ลินด้านซาแทบขยับไม่ได้ ความเย็นที่พื้นและเหงือกلامไปทั่วทำให้ลั่นไปทั้งตัว "ชะ... ข้าไม่พูดอะไรทั้งนั้น!"

"เงินหลังฝัง"

หนานเจี้ยนชะงัก "ว่าอย่างไรนะ"

"เงินหลังฝังจ้างเจ้าให้ลักพาตัวไทเฮา พาพระองค์ไปแคว้นเยว่ ให้เป็นตัวประกันจนกว่าคนของฮ่องเต้จะไปถึง แล้วค่อยลงมือปลงพระชนม์ไทเฮา ต่อหน้าพวกเขา ข้าพูดถูกต้องหรือไม่"

หนานเจี้ยนตกตะลึง ชายผู้รู้แผนการพวกเขาได้อย่างไร? รู้กระทั่งว่าใครอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมด ไม่มีทางที่แผนจะรั่วไหล ต้องมีหนอนบ่อนได้ในกลุ่ม หรือไม่เงินหลังฝังก็เก็บความลับไม่อยู่ หนานเจี้ยนทำงานพวกนี้มาหลายปี เขาไม่เคยผิดพลาดสักครั้ง ฉะนั้นความผิดจึงควรตกไปอยู่ที่เงินหลังฝัง!

"เจ้าต้องสารภาพทั้งหมดต่อพระพักตร์ฮ่องเต้ พาตัวไป"

"ไม่! อย่าคิดว่าบังคับข้าได้ ข้าจะไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว"

หลี่ชิงฮวาเลิกคิ้ว "ไอ้ เราจะได้รู้กัน รอให้เจ้าเห็นวิริทธิ์รमानคนของเรา ก่อนเถิด"

"ไซคตินะ" มู่ฟางเหอว่า ส่งยิ้มให้กำลังใจหนานเจี้ยนที่หน้าซีดเผือด

จัดการศพใช้เวลาไม่นาน พวกเขาพร้อมเดินทางกลับเมืองหลวงแล้ว

มูฟางเหอคล้องแขนกอดรอบคอ ตัวลอยหรือไปมาตามการเคลื่อนไหวของ คนอุ้ม ก่อนสังเกตเห็นก้อนขนสีดำบนหัวเสียเวลายecto ดวงตาสีอำพันเปล่งประกาย สื่อความรู้สึกปีติยินดีเมื่อพบเด็กหนุ่ม

"เมี้ยว!"

"เสียวมี่? เจ้าก็มาด้วยหรือ"

เจ้าก้อนขนกระโดดมาหาเขา "เมี้ยว"

"มันเป็นห่วงเจ้า" หวงเสวียนหลินอุ้มทุกคนทั้งแมวขึ้นหลังม้า ก่อนเหวี่ยงตัว ซ้อนด้านหลัง "เมื่อกลับไปแล้วข้าจะให้หมอตระวจาการพวกเจ้าทั้งคู่"

"ข้าไม่ได้บาดเจ็บเสียหน่อย ข้าจัดการคนร้ายได้ด้วย!" มูฟางเหอเริ่ม เล่าวีรกรรมตนเอง โอ้อวดความสามารถที่ซุกซ่อนของตน

ตลอดการเดินทางกลับเมืองหลวง หานเจี้ยนผู้นำสงสารโดนมัดกับม้า ยามม้าวิ่งผ่านสิ่งใด ร่างกายเขาก็ครูดไปกับสิ่งนั้นจนเป็นแผลเหวอะหวะ ร้องโอดครวญน่าเวทนา แต่หาได้รับความสนใจจากใคร ผู้กระทำผิดใหญ่หลวง สมควรได้รับโทษทัณฑ์แล้ว

"มีอีกกลุ่มรั้งรออยู่ในที่กบดานอีกแห่ง องค์ชายสามมุ่งหน้าไปทางนั้น เราอาจได้ตัวคนมาเพิ่ม ถ้าพึ่งแค่หานเจี้ยนคงไม่ยอมปริปากแน่"

"ต่อให้เขาปริปากพูดจริงๆ แต่เงินหลังฝังจะยอมรับง่าย ๆ หรือ เขาเจ้าเล่ห์ กว่าที่เราคิดอีก" มูฟางเหอถาม "เว้นเสียแต่ว่าจะมีจดหมายว่าจ้างที่ลงนาม โดยเขา"

"จดหมายว่าจ้างจะไม่ลงนามจริงของผู้จ้าง ปกติมักจะใช้นามแฝง" หวงเสวียนหลินจุมพิตขมับเขา เอ่ยกระซิบข้างหู "นอกเสียมีจดหมาย เจ้า ล้วงออกมาดูสิ"

"กินเต้าหู้ข้าอีกแล้ว" เขาต่อว่าแต่ก็ล้วงมือไปนอกเสื้อ นำจดหมายที่ พับครึ่งออกมากางอ่าน "จดหมายนี้ของใคร หานเจี้ยนไม่มีทางพกมันติดตัว ด้วยแน่ หากถูกจับได้มันจะเป็นหลักฐานชั้นดี"

"ของเงินหลังฝัง"

"พบมันที่ใด"

"ข้าเข้าไปสำรวจห้องเขาเล็กน้อยในช่วงที่มีการไต่สวนของสกุลจิ้ง
ใต้เตียงเขามีช่องลับ ในนั้นมีของเล่นมากมายทีเดียว"

"ไม่มีใครเห็นท่านหรือ" อย่างองครักษ์หรือทหารในสังกัดเงินหลังเผิง
ของสำคัญเก็บในตำหนัก แต่คนกลับเข้าออกง่ายเพียงนี้ ทหารคงมีฝีมืออ่อน
เกินไปกระมัง

"พระสวามีเจ้าเก่ง ใครคนใดจะสังเกตเห็น"

"..."

อวดตนเองไม่พอ ยังยกยอสถานะพระสวามีอย่างหน้าไม่อาย เกรงใจ
ทหารนายอื่นที่ขี้มำตามหลังหนอยเถิด คนพวกนั้นแสรังทำหูหนวกจนหูจะหนวก
จริงๆ อยู่แล้ว

"ท่านหยิบมันมาด้วย แล้วเราจะจับเขาอย่างไร เงินหลังเผิงชอบ
โยนความผิดให้คนไปทั่ว ถ้าเราเอาจดหมายนี้ยื่นต่อฮ่องเต้ เขาต้องอ้างว่าเรา
ปลอมมันขึ้นมาเองแน่"

"เราจะนำจดหมายฉบับนี้กราบทูลฮ่องเต้ พระองค์ทรงประสงค์สิ่งยืนยัน
ความผิดของโอรส ทันทิท่านเจี้ยนสวรรภาพและเอ่ยถึงจดหมาย เงินหลังเผิง
ต้องหาทางทำลายมันแน่ เราจะจับเขาในจังหวะนั้น"

มู่ฟางเหอคิดตาม "เขาจะทำลายมันอย่างไร ในเมื่อจดหมายอยู่ที่ท่าน"

"จดหมายปลอม" ชายหนุ่มตอบ "ข้าสลับจดหมายฉบับปลอมแทน
ฉบับจริงในช่องลับ เขาจะรีบไปทำลายมันโดยไม่ทันตรวจสอบให้ละเอียด"

"จากนั้นเราก็จับเขา?"

หวงเสวียนหลินยิ้ม ให้รางวัลคนเก่งด้วยจูบหนักๆ ที่แก้ม "สมกับเป็น
พระชายาข้า"

มู่ฟางเหอยึดอกรับคำชม ก่อนแอนหลังฟิงออกอีกฝ่ายจับพักสายตาชั่วคราว
คืนนี้ใช้พลังงานไปมาก ระหว่างนี้เขาควรพักผ่อนเก็บแรงไว้สู้กับเงินหลังเผิง
ในภายภาคหน้า

เงินหลังเผิงรับมือยากเพียงใด...อาจไม่ยาก แค่ติดจะนำรำคาญ

สักหน่อย

โถงใต้สวนถูกกลับมาใช้งานอีกครั้งหลังจบคดีสกุลจิ้ง เงินหลังเพยกกลับมาสมทบทุนการณณ์ เขาไม่รอช้าเปิดประเด็นคดีลักพาตัวไทเฮา นำตัวคนร้ายที่ตนพบเจออย่างแหล่งกบดานเข้ามา รวมถึงหานเจี้ยนที่หวงเสวียนหลินพากลับมาเมื่อรุ่งสาง

หานเจี้ยนผ่านการสอบปากคำในคุกใต้ดินของจวนเงินหลังเพยกมาแล้ว สภาพเขาห่างไกลจากชายฉกรรจ์ที่เคยมั่นใจและยึดมั่นในฝีมือความสามารถตนเอง บัดนี้กลายเป็นเพียงชายฉกรรจ์ที่พูดจาติดอ่าง เนื้อหนังบอบช้ำและบาดเจ็บ หวงเสวียนหลินเมตตาไว้ชีวิต เพื่อส่งนักโทษมาสารภาพผิดต่อพระพักตร์ฮ่องเต้

หน้าที่รับผิดชอบดูแลเบื้องหน้าตกมาอยู่ที่องค์ชายสาม ผู้ช่วยจำเป็นอย่างแม่ทัพหู่ลี่คอยเสริมข้อมูลเพิ่มเติมที่ตกหล่น ครั้งแรกของการไต่สวนคือกลุ่มโจรลักพาตัว หานเจี้ยนยังมีสติสำหรับบ้ายเบียงข้อกล่าวหา กระทั่งเงินหลังเพยกเอ่ยชื่อเงินหลังเผิง สติอันน้อยนิดก็แตกกระเจิง

"เขา! เป็นเขาพะยะคะฮ่องเต้ เขาคือผู้ว่าจ้างกระหม่อมให้ลักพาตัวไทเฮา เขาต้องการให้ไทเฮาสิ้นพระชนม์ที่ไคววันเยว่ เพื่อใส่ร้ายคนฝั่งนั้นจนทำให้เกิดสงคราม!" หานเจี้ยนมือสั่น ชี้น้ำเจ้าของนามอย่างหวาดกลัว

เขาหาได้หวาดกลัวเงินหลังเผิง...หากแต่เป็นใครคนหนึ่งที่ได้รับตนในโถงแห่งนี้

เขาหวาดกลัวบุรุษสวมหน้ากากที่เจอในคุกใต้ดิน วิธีที่อีกฝ่ายทรมาณเค้นความจริงยังทำให้เจ็บปวดและตามหลอกหลอน ทั้งร่องรอยเน่าเฟะดำมืดไว้ในภาพความทรงจำ อารมณ์หวาดกลัวอย่างไร้ที่สิ้นสุดตกตะกอนอยู่ในกำปั้นหัวใจ เพียงใช้ไม้กวอนเบาๆ ตะกอนสีดำก็กระจายฟุ้ง ไม่เหลือพื้นที่สว่างใดเยี่ยวยาสภาวะจิตใจ

นามของเงินหลังเผิงเสมือนกิ่งไม้ มันกวอนตะกอนตรงกันสระ ทำให้อสระน้ำชุ่มมัวสกปรก และผู้ที่ถือกิ่งไม้ก็คือเงินหลังเพยกซึ่งรับไม้ต่อจากหวงเสวียนหลินที่ปรากฏตัว ณ ที่นี้ไม่ได้

สีหน้าเงินหลังเหมิงน่าเกลียด ทูบแทนไม้ตรงหน้าอย่างโกรธเคือง "บ้าไปแล้วหรือไร? ข้าจะทำเรื่องโหดร้ายเช่นนั้นกับไทเฮาไปใย อัยาริอ่านปกรักร้าข้า เจ้ามันแค้ใจรต่ำข้าเลวทราม! กล่าวหาส่งเดชไร้ข้อเท็จจริง!"

แม้หนานเจี้ยนจะสารภาพทุกอย่าง เปิดโปงเงินหลังเหมิงต่อหน้าคนทั้งโถง ไต้สวน และแสดงความสัตย์จริงในน้ำเสียงและนัยน์ตาแดงก่ำ แต่ก็ชักจูงให้คนเชื่อยาก พวกเขาต่างคิดข้องใจกังขา เชื่อพระวงศ์ที่เติบโตในวังตั้งแต่เด็ก จะส่งคนไปลักพาตัวแล้วปลงพระชนม์ไทเฮาด้วยเหตุใด สาเหตุเล่า

"หนานเจี้ยนมีเจตนาหมายว่าจ้างฉบับสำเนา ผู้ว่าจ้างย่อมมีอีกฉบับเก็บไว้ หากเจ้าบริสุทธิใจจริงก็ให้เราตรวจค้นตำหนักเจ้าสิ"

"ไยต้องตรวจค้นตำหนักข้า ท่านมีสิทธิ์อะไร"

เงินหลังเพยขยับยิ้ม "เจ้าไม่สะดวกใจหรือ มีอะไรอยู่ในตำหนักเจ้าหรือ"

คำพูดเขาเหมือนค้อนเหล็กทุบลงกลางศีรษะอีกฝ่าย ตอกย้ำสถานะเป็นรองที่ต่อรองไม่ได้ ส่องแต่เห็นพ้องในวิธีการ อนุญาตให้ตรวจค้นตำหนักทุกแห่งในวังหลวง

"ฝ่าบาท?" เงินหลังเหมิงผินใจ เขาไม่ยอมรับเรื่องนี้

"เจ้ากลัวอะไร" พระองค์ปรายตามอง จุกคิดถึงข้อสันนิษฐานที่เงินหลังเพยเคยบอกก่อนหน้านี้ "กลัวเราเจอของน่าสงสัยอย่างยาพิษกับจดหมายจ้างวานฆ่าหรือ"

"มะ...มิใช่พะยะค่ะ"

"เช่นนั้นก็ยินยอมเสีย ถ้าเจ้าไม่เกี่ยวข้องใดๆ ก็แค่ปล่อยให้หลังเพยทำหน้าที่ที่เหลือ"

มือสองข้างกำแน่น ทนฟังคำพูดโน้มน้าวของพี่ชายร่วมสายเลือด คิดจะหาหลักฐานยืนยันความผิดบาปจากเขา? อย่าฝันว่าจะหาพบ!

รอยยิ้มมุมปากฉายบนใบหน้าเพียงชั่ววูบ ก่อนกลับมาเรียบเฉยปกติ นำกลุ่มคนขององค์ชายสามร้อยคืบข้าวของในตำหนัก ทุกชอกทุกหลืบไม่มีสิ่งผิดปกติ ซองลับใต้เตียงเก็บของกระดูกกระดูกไร้ประโยชน์ ไม่มียาพิษ ไม่มีจดหมาย ไม่มีของผิดกฎหมายที่จะใช้สืบสาวถึงเขา

"ท่านระแวงเกินไป หลงเชื่อลมปากหानเจี้ยน เขามั่นใจจนตรอก"

เงินหลังเพย์ไม่ฟังเขา ก็ลงตรวจสอบได้เพียงอีกครั้ง หลังจากเสียไป
ชั่วจิตใจชายหนุ่มก็ตั้งบางอย่างออกมา จดหมายพับครึ่งในมืออีกฝ่ายพานให้
ซีพจระเงินหลังเหมิงหยุดเดิน

เป็นไปไม่ได้...

"จดหมายจ้างวาน" เงินหลังเพย์ชูแผ่นกระดาษในมือ "เจ้าจะอธิบายเรื่องนี้อย่างไร"

"ไม่ใช่ของข้า!" จดหมายนั้นเขาเผาทั้งตั้งแต่คืนก่อนเหตุ เมื่อกรณีหานเจี้ยน
ทำพลาดก็จะได้ไม่เหลือหลักฐานแสดงตน เขาเผามันด้วยมือตนเอง มองมัน
ใหม่เป็นจุดต่อหน้าต่อตา

แล้วเหตุใดมันจึงอยู่ที่นี้?

"ของปลอม! ท่านเอาของปลอมมาใส่ร้ายข้าใช่หรือไม่"

เงินหลังเพย์ไม่เผยสีหน้าอื่นนอกจากความว่างเปล่า ส่งจดหมายให้ชั้นที่
ประจำพระองค์ของฮ่องเต้ซึ่งตามมาดูการตรวจค้นตำหนักอย่างใกล้ชิด ชั้นที่
รู้หน้าที่ รับนำจดหมายกลับไปรายงานฮ่องเต้และคณะขุนนาง

"ท่านสร้างหลักฐานปลอมเอาผิดข้าไม่ได้ ข้าคือผู้บริสุทธิ์!" เงินหลังเหมิง
ยังมั่นใจว่าจดหมายนั้นเป็นของปลอม "เราจะได้เห็นด้วยกัน ข้าจะทูลฮ่องเต้ว่า
ท่านไปปิดหลอกหลวง"

ความมั่นใจก่อตัวอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพังทลายอย่างรวดเร็วเช่นกัน
เมื่อตราประทับของผู้รับจ้างเป็นของจริง เนื้อหาที่ระบุในสัญญาเกี่ยวข้องกับ
การลักพาตัว ส่งคนข้ามชายแดน และสังหารเป้าหมาย ลายมือลงนามสัญญา
ว่าจ้างมีน้ำหนักเส้นตัวอักษรคล้ายคลึงกับของเงินหลังเหมิง

หานเจี้ยนแสดงหลักฐานอีกชิ้นคือของมีค่าที่จ่ายมัดจำ หนึ่งในนั้นมี
กำไลฝังมุกที่ฮ่องเต้เคยพระราชทานแก่องค์ชายสี่เมื่อครั้งเยาว์วัย ด้านใน
สลักตราสัญลักษณ์เล็กๆ ซึ่งเป็นตราประจำตัวช่างทำเครื่องประดับ ช่างเก่าแก่
ที่รับใช้ราชวงศ์มาหลายสิบปี โจรกระจอกอย่างหานเจี้ยนไม่มีทางซ้อมันมาได้

กำไลฝังมุกเป็นของขวัญที่องค์ชายองค์หญิงล้วนมีในครอบครอง ถ้าใครทำกำไลหายย่อมตกเป็นผู้ต้องสงสัย ทว่าไม่มีใครทำกำไลหายสักคน พวกเขาเก็บรักษาอย่างดี เพราะเป็นของขวัญชิ้นสำคัญจากฮ่องเต้ผู้เป็นพระบิดา ใครเล่าไม่ประสงค์ความโปรดปราน แต่กำไลอันเดียวยังรักษาไม่ได้ ก็อย่าคิดถามหาความเชื่อใจจากพระองค์

ฮ่องเต้สั่งนำตัวแม่ทัพจึงกลับมาสอบสวนเพิ่มเติม โยนขึ้นเนื้อล่อสุนัข หิวโหย อ้างว่าจะลดโทษแก่สกุลจึงทำให้ความร่วมมือ

"หลังฝังหนูลงเจ้าใช้หรือไม่"

โบหน้าปูดบวมพยับน้ำซ้าๆ "ชะ...ใช่พะยะค่ะ"

"เจ้าว่าเขาให้เจ้าทำงานสกปรกหลายอย่าง หนึ่งในนั้นคือจ้างนักฆ่าไปลอบปลงพระชนม์กษัตริย์แคว้นเยว่?"

"พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ลูบคาง "เจ้ายืนยันว่าเขาเป็นคนต้นคิดแผนทั้งหมด ก่อกบฏเพื่อเริ่มสงครามระหว่างแคว้น?"

จึงหนานเหอไม่ปิดบัง เพื่อลดโทษทัณฑ์ที่ตนเผชิญในคุกหลวง จึงเล่าเรื่องราวตั้งแต่เงินหลังฝังชักชวนตนร่วมแผน "องค์ชายสี่รวบรวมขุนนางมาเป็นพวก จ้างคนโจมตีงานเลี้ยงกระชับมิตร เมาต่าหนักของเฮาแคว้นเยว่ส่งนักฆ่าไปในเทศกาลล่าสัตว์เพื่อปลงพระชนม์ฮ่องเต้และทำร้ายเหล่าองค์ชายแคว้นเยว่ อีกทั้งยังวางยาพิษเขาเพื่อโยนความผิดให้ฝ่ายตรงข้าม องค์ชายกระหายสงครามองเลียดพะยะค่ะ เขาไม่สนใจประชาชนหรือใครหน้าไหนทั้งนั้น"

"โกหก! ท่านโกหกแม่ทัพจึง! ข้าไม่เคยกระหายสงคราม"

"ท่านกระหายมันองค์ชาย" จึงหนานเหอไม่หลงเหลือความเคารพยำเกรง มีเพียงแววเหยียดหยาม โกรธแค้นที่อีกฝ่ายไม่ยื่นมือมาช่วยเหลือตนและครอบครัว "ท่านเกลียดชังราชวงศ์นี้ เกลียดชังทุกอย่างที่นี่ ต้องการให้แคว้นหยางพินาศ สนองความใคร่อันแสนโสมมของท่านเอง!"

"หุบปาก! เจ้าเป็นแค่นักโทษสถานหนัก มีสิทธิ์อะไรกล่าวหาข้าแบบนี้?!"

ดวงตาเงินหลังเหมิงแดงกำจั้นน่าขนลุก เส้นเลือดบนใบหน้าปูดโปน "เสด็จพ่อ
พะยะคะ โปรดอย่าเชื่อถือคำพูดคนชั่วผู้นี้ เขากำลังสร้างความแตกแยก"

"ไม่ต้องสอน ข้ารู้ว่าควรเชื่อหรือไม่เชื่อใจใคร" ฮองเต้เลิกสนใจโอรส
อันดับที่สี่ ร่างกายทนรับความเครียดสะสมไม่ไหว อยากจัดการเรื่องให้พ้นๆ
"...หลังเพย"

"พะยะคะ"

ดวงตาสีดำแกมเทาของสบโอรสสองคโโต "จัดการตามเห็นสมควร"

เขาค้อมศีรษะ "รับทราบพะยะคะ"

"ไม่...ไม่! เสด็จพ่อ! ทำเช่นนั้นกับข้าไม่ได้นะพะยะคะ!"

เงินหลังเพยยกมือเรียกผู้คุ้มกัน "พาตัวเขาไป"

ทหารสองนายเข้ารวบตัวเงินหลังเหมิง สวมโซ่ตรวน แล้วคุมตัวไปยัง
คุกหลวง เมีนเสียงร้องสาปแช่ง พวกเขาเกรงฮองเต้จะไม่โห่จิ้งรีบพาดองค์ชายกบฏ
ไปให้พ้นสายพระเนตรพระองค์

คติมากมายที่เกิดขึ้นคล้ายจะสิ้นสุด ผู้คนหวังให้มันสงบสุขเสียที ทว่า...

เช้าวันรุ่งขึ้นเงินหลังเพยพบว่ากรงขังเปิดอ้า นักโทษที่ควรรอรับการลงทัณฑ์
หายตัวไป เงินหลังเหมิงเหมือนคนจนตรอก หลบหนีปัญหาที่สร้างไว้หายเข้ากลีบเมฆ
แม่ทัพหลี่ส่งกำลังคนออกค้นหาทั่วเมืองหลวงก็ไร้แวว

การประชุมเฉพาะกิจจัดขึ้นที่จวนองค์ชายสาม หวงเสวียนหลินเข้าร่วม
หารือ หลายคนค้นชินกับตัวตนของชายหนุ่ม เพราะทำงานร่วมกันหลายคราจึง
เริ่มเข้าใจนิสัยมากขึ้น ไม่มีแววอึดอัดตั้งเช่นตอนแรก อีกทั้งยังให้การต้อนรับ
เด็กหนุ่มชาวบ้านกับบุตรสาวแม่ทัพหลี่ สองสหายนั่งอยู่ที่มุมหนึ่งเงียบๆ เป็น
ดอกไม้ผลิบานมอบความสดใสแก่ห้องสี่เหลี่ยมอึมครึม

หวงเสวียนหลินใจเย็นผัดกับเงินหลังเพยที่ร้อนใจทุกชั่วยาม มูฟางเหอ
คิดว่าความรักมีแผนสำรอง วันต่อมาอีกฝ่ายก็ได้เปิดเผยข้อมูลที่แม้แต่เขาก็
ไม่เคยรู้

"หมู่บ้านริมผา? ท่านหมายถึงหมู่บ้านคนเร่ร่อนที่ตั้งรกรากอยู่บนหน้าผา

ทางทิศเหนือล่ะหรือ" เงินหลังเฟียงเงยหน้าจากแผนที่ขนาดใหญ่ซึ่งแสดงอาณาเขตแคว้นหยางและแคว้นเยว่

หวงเสวียนหลินหยิบตัวหมากสีดำมาวางตำแหน่งบนแผนที่ "บ้านเกิดของมารดาเขาอยู่ที่นั่น"

"?!" ความจริงอันน่าตื่นตะลึงขยายวงกว้างอย่างรวดเร็ว บรรยากาศเงียบลงในปริบตา ก่อนแตกฮือในเวลาต่อมา

"หมายความว่าอย่างไรพะยะคะ พระมารดาขององค์ชายสี่คือของเขา ท่านจะกล่าวโดยไร้มูลเหตุไม่ได้นะพะยะคะ" แม่ทัพหัวว่า คนในห้องนี้ล้วนอยู่ฝ่ายตน พวกขุนนางที่รับใช้เงินหลังเฟียงถูกกีดกันหมดแล้ว ไม่จำเป็นต้องระวังท่าที่สนิทสนมที่มีต่อองค์ชายต่างแคว้น

"เขาไม่ใช่โอรสขององเฮาหรือหรือ" บางคนเริ่มถกเถียงกัน

เงินหลังเฟียงเบิกตาเล็กน้อย จ้องชายหนุ่มในชุดเครื่องแบบแม่ทัพแคว้นเยว่นัยน์ตาสีดำสงบนิ่ง "ไร้แววไปปิดหลอกหลวง ชายผู้นี้รู้จริงดังปากว่า..."

"ท่านรู้ได้อย่างไร"

หวงเสวียนหลินเหลือบมองเขา "ท่านน่าจะรู้ดีกว่าข้าณะองค์ชาย"

ทุกสายตารวมอยู่ที่เขาจุดเดียว แรงกดดันจากสายตานั้นบีบคั้นทำให้เงินหลังเฟียงหมดทางปฏิเสธ หมดคำโต้แย้ง ในเมื่อมีคนรับรู้ความจริงในเรื่องนี้ กอปรกับด้วยสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ปกปิดไปก็หาได้มีประโยชน์อันใด

"ตามที่องค์ชายแปดกล่าว" เขายอมรับความจริงโดยไร้ข้อแม้ "เงินหลังเฟียงไม่ใช่โอรสที่เกิดจากองเฮา"

บัดซบ... บัดซบเอ๊ย!

รองท้าหนานหยักำบนหิมะที่สูงถึงหน้าแข้ง ลมหอบแล้วหอบเล่าปะทะร่าง จนเสื้อคลุมสองชั้นก็ด้านความหนาวเย็นไม่ไหว ไฉสี้ขาวยามหายใจชวนให้รำคาญ ทัดนี้สภาพชาวโพลนลงหลงทิศทางแก่ผู้ตั้งญกร

ไยถึงเป็นเช่นนี้!

ลมพัดหวิดหวิวจนกิ่งไม้เสียดสีกันมีอาจปิดเป่าความร้อนในใจ คำสภ

หยาบคายเล็ดลอดจากปากชายในชุดอำพรางตัวสีดำ ทว่าหิมะที่ตกหนักเมื่อชั่วยามที่ผ่านมาทำให้ชุดสีดำเด่นชัดท่ามกลางธรรมชาติ ไม่มีบ้านเรือนหนาทึบให้เร้นกาย ไม่มีสิ่งปลูกสร้างให้หลบซ่อนไอหนาวและสายตาของสิ่งมีชีวิต

"มันต้องไม่ใช่แบบนี้... ต้องไม่ใช่..." ริมฝีปากซีดเขียวพึมพำกับตัวเอง อยู่อย่างนั้นไม่จบสิ้น แลดูน่าเวทนา

นัยน์ตาสีน้ำตาลไร้แสงในแววตา มีเพียงความว่างเปล่าราวกับแหวนลึกลับ จิตใต้สำนึกจมดิ่งสู่ห้วงกว้าง สติสัมปชัญญะพราวมิวไม่ทันมองทาง ขาช้างหนึ่ง จึงก้าวพลาดสะดุดท่อนไม้ที่ฝังใต้หิมะ ทั้งร่างล้มไถลลงเนินไปชนต้นสนใหญ่ ด้านล่าง ทำให้ร่างกายบอบช้ำได้ร่วมฝ่า

เงินหลังเมฆฝนคำสาปแข่ง ยันตัวลุกเออหลังฟิงตันไม้ พักหายใจบรรเทาความเจ็บ กวาดตามองป่าสนรอบกายที่พลัดหลงเข้ามา ความทรงจำอันเลื่อนรางบอกเส้นทางที่ถูกต้อง ต้นสนรูปร่างประหลาดสูงเด่นมองเห็นชัดเจน ยอดไม้เอนเอียงผิดธรรมชาติ

มันชี้ไปยังหมู่บ้านริมผา...

เขาไม่เคยกลับมาที่นี่ อดีตร่อนนำสมเพชโสมม อดีตที่อยากลิ้มยิ่งกว่าสิ่งใด แต่ความพยายามตลอดสิบห้าปีพังทลายลงในเวลาแสนสั้น ตั้งแต่สกุลจิ้งถูกชุดคู่ยประวัติเลวร้าย การทำผิดกฎหมายหลายข้อหา ลามไปถึงจิ้งเหมยลี่ สตรีหน้าโง่ที่เรียกร้องความช่วยเหลือจากเขา

โง่เง่าสินดี! มีสมองแต่ไม่ใช่ให้เป็น ลักแต่จะอ้อนวอนหาเขา เอ่ยนามเขาต่อพระพักตร์ฮ่องเต้ ต่อหน้าขุนนางทั้งห้องโถง คิดจะดึงเขาลงตกต่ำไปด้วยหรืออะไร?

หลักฐานแน่นหนามัดตัวคนสกุลจิ้ง คนที่คอยช่วยตระกูลนี้มีแต่ล้มจมตามกัน ขุนนางฝ่ายแม่ทัพจิ้งถอนตัวไม่ไว้หน้า ปฏิเสธการช่วยเหลือใดๆ ทำเพียงมองคนสกุลจิ้งสูญหายไปจากแผ่นดินแคว้นหยาง คำกล่าวโทษของเงินหลังเพยหนักแน่นและแว่นแฉ่ง พี่ชายร่วมสายเลือดไม่เคยดีเขาแม่เพียงนิด เกิดอะไรขึ้นกับพี่ชายที่เคยมองจิ้งเหมยลี่ในแง่ดี ชมเชยนางว่าคู่ควรกับ

คำวาสน์รึามลุ่มเมือง เหตุใดถึงกลับคำพูดแล้วชายตามองนางเยียงคนไร้ค่า

อีกทั้งยังล่งรู้บางอย่างเกี่ยวกับเขา บางอย่างที่เขาเก็บเป็นความลับ
น้ำเสียงไร้แววโกหกนั้นน่ารำคาญเสียจริง ทำเป็นรู้ดีไปเสียหมด แต่เขาจะ
ทำอะไรได้ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างว่าร้ายเขาล้วนแล้วแต่จริงแทบทั้งสิ้น

เจ้าบ่าที่ไม่สนเรื่องบัลลังก์หรือการขึ้นครองราชย์ ไยวันดีคืนดีจึงใส่ใจ
เรื่องนี้!

ทำลายแผนที่เขาเพียรพยายามคิด กำจัดพรรคพวกเขาคนแล้วคนเล่า
แม้แต่คนที่เขาเชื่อใจก็ยังสรวภาพผิด ไม่รู้พวกนั้นใช้วิธีใดเปิดปากหวนเจียน
เจ้าคนหน้าเลือดที่ซื่อสัตย์กับเงิน จึงยอมทิ้งข้อตกลงของพวกเขา ให้ความร่วมมือ
ดิบดีเพื่อเปิดโปงเขา น้าบัดชบนัก!

องค์ชายเช่นเขากลายเป็นกบฏที่หนีโทษ ตกต่ำถึงเพียงนี้เป็นเรื่องน่าละอาย
เขาควรมีชีวิตที่ดีแล้วมองพวกมันพึงพินาศลิ! พวกมันควรทรมานในสงคราม
สูญเสียครอบครัวคนรัก ลึนใจอยู่ในแคว้นบ่าฯ นี้!

ดวงตาดำมืดทอดมองคว้นไฟจากปล่องควัน แสงไฟริบหรี่ของบ้านเรือน
หลังเล็กบนหน้าผาขึ้นนำคนหลงทางให้มุ่งตรงไปหา คนอื่นคงดีใจที่เห็นทางรอด
แต่สำหรับเงินหลังเฝิงก็แค่บ้านเก่าที่อยากทำลายให้ราบเป็นหน้ากลอง ติดตรงที่
เขาทำไม่ได้...หมู่บ้านแห่งนี้เหมาะจะใช้หลบภัย เพราะมีไม่กี่คนที่รู้จักและ
หาทางมาได้

นอกจากนี้คนในวังไม่มีใครรู้ว่าเขามาจากที่ใด ทุกคนคิดว่าเขาคือโอรส
ของฮ่องเฮา เกิดและโตอยู่ในวัง ไม่มีใครรู้แน่...ไม่มีใครรู้

เงินหลังเฝิงเสียดถนนเส้นหลักที่เข้าหมู่บ้าน เขาอ้อมไปที่เรือนหลังเล็ก
ที่ปลีกวิเวกออกมา หลังคาผูกพันจะกลมแหลมีกลมแหล บ่งบอกว่าสิบห้าปี
ที่ผ่านมาไร้คนเหลียวแล พวกจรจัดไม่ยุ่งเกี่ยว แม้แต่สุนัขแมวยังไม่ชอบ
บ้านหลังนี้

มันเหม็นอับ เต็มไปด้วยกลิ่นคนตาย

หน้าต่างมีช่องว่างให้ลมผ่าน ภายในบ้านจึงหนาวเย็น เกล็ดหิมะลอย
ตกบนเตียงไม้ผู้ฯ คว้าบสีดาบนเตียงกระจายเประอะเบือน แห่งกรังและมีกลิ่น

ไม่พึ่งประสงค์ เงินหลังเงินไม่มีทางเลือก ได้แต่นำกิ่งไม้ที่หาได้จากข้างนอก
มาก่อกองไฟ แล้วดึงผ้าคลุมเก่ามาปูรองนอน

แม้มีเงินติดตัวหลายตำลึง สามารถหาเช่าโรงเตี๊ยมดีๆ สักแห่ง แต่ที่แห่งนั้น
เสียงสายตาคนของทางการไม่ได้ ไม่ช้าเขาจะถูกพบและถูกนำตัวไปรับโทษ
เขาต้องซ่อนตัวอยู่ที่นี่จนกว่าจะคิดแผนอื่นได้ แผนที่จะให้คนเหล่านั้น
เผชิญกับความเจ็บปวด

64

บุรุษผู้ไขว่คว้าพลัง

"ไปด้วยไม่ได้จริงๆ หรือ"

"ไม่ได้"

"เมื่อย" แม้แต่แมวยังเข้าข้างเจ้านาย

มู่ฟางเหอชุกหน้ากับบอชชายหนุ่ม ตัดพ้อสั้นๆ ก่อนเงยหน้าจวบคางอีกฝ่าย
"รีบกลับมาซะ"

พวกเขาตกลงว่าจะเร่งตามเงินหลังฝั่งไปยังหมู่บ้านริมผาซึ่งตั้งอยู่แถบชายแดนบนเทือกเขา การเดินทางพร้อมขบวนทหารและกองกำลังพิเศษของเงินหลังเพียงจะดึงดูดความสนใจจากเมืองทุกเมืองที่ผ่าน คนร้ายที่ทำงานให้เงินหลังฝั่งอาจซ่อนตัวอยู่ที่ใดสักแห่ง ไม่อาจเลี่ยงการปะทะได้

ใครจะรู้ว่าปลายทางมีอะไรรออยู่ เงินหลังฝั่งเตรียมแผนรับมืออย่างไร ร้ายแรงหรือไม่ พวกเขาไม่สามารถคาดเดาความปลอดภัย ดังนั้นหวังเสวียนหลินจึงยื่นคำขาด ส่งมู่ฟางเหอให้หลิซิงฮวดดูแล โดยหัวหน้ามือปราบแซ่จื่อ สหายของเงินหลังเพียงจะอารักขาพวกเขา

เชิงฮวากับอี้ฝั่งติดตามแม่ทัพไป แม้จะเศร้าใจที่ไม่ได้อยู่ดูแลเด็กหนุ่ม แต่การคุ้มครองแม่ทัพคือหน้าที่ที่สำคัญไม่แพ้กัน เมื่อประเมินว่าหัวหน้ามือปราบจื่อมีฝีมือพอจะปกป้องเด็กหนุ่ม สองสหายคู่หูก็ยินยอมบอกลา แต่ก็ยังฝากฝังเสี่ยวมีให้ช่วยดูแลเด็กหนุ่มด้วย

หวังเสวียนหลินจกขวยจูบจากคนรัก พวกเขาตัวติดกันตั้งแต่เช้า กระทั่ง

ต้องเตรียมตัวเดินทางเขาก็ไม่ยอมคลายกอดเสียที

"องค์ชายสามารถนอนแล้ว"

"อืม"

"เมื่อไหร่จะปล่อยแล้ว" มูฟางเหอดันอกอีกฝ่ายเบาๆ ก่อนเอ่ยเชิงหยอกล้อ
"ข้าไม่แอบตามไปหรอก ท่านวางใจเถิด"

รอยยิ้มพึมพำใจกับดวงตาพรวรระยับเป็นสิ่งสุดท้ายที่เขาเห็นก่อนจาก
และหวังว่าจะเป็นสิ่งแรกที่เห็นเมื่อเขากลับมา ทั้งหมดของเด็กหนุ่มคือสิ่งที่เขา
ปรารถนาจะปกป้อง จากไปครั้งนี้จะไม่ใช้การจากไปตลอดกาล

"ข้าจะรีบกลับมา"

มูฟางเหอยกปลายเท้าแตะริมฝีปากตนเองกับอีกฝ่าย "รักษาตัวด้วย"

"เมื่อย" เสียวมีแปะอุ้งเท้าบนขาชายหนุ่ม บาดแผลใกล้หายแล้วมันจึง
ออกมาส่งเจ้านายได้ มันก็อยากมาให้กำลังใจเช่นกัน

กองทหารเคลื่อนพล อาซาสีดำสองตัวควบนำมุ่งตรงไปทางทิศเหนือ
เสียงแซ่ซ้องของชาวบ้านเอื่อยถึงไม่ขาดสาย ตั้งคำถามเกี่ยวกับขบวนทัพที่
นำโดยองค์ชายสาม เป้าหมายการเดินทางครั้งนี้คืออะไร ตามจับคนร้ายที่
ก่อเหตุเมื่อหลายวันก่อนใช่หรือไม่

สาวใช้ปิดประตูกันเสียงลือต่างๆ นานา หลี่ชิงฮวาพาเด็กหนุ่มกับแมว
ออกห่างกำแพงจวน นางอยากให้เราสงบจิตใจ ไม่คิดฟุ้งซ่านกับปากชาวบ้าน
ที่จินตนาการเกินขอบเขตความจริง

"หัวหน้ามือปราบฉือ รับน้ำชาหรือไม่เจ้าคะ"

มูฟางเหอหยุดความคิดยุ่งเหยิง หันมองชายหนุ่มในเครื่องแบบสีน้ำเงิน
สหายขององค์ชายสามรับหน้าที่คุ้มครองจวนสกุลหลี่ ขณะที่แม่ทัพหลี่กำลัง
อารักขาวังหลวงร่วมกับกองกำลังอื่น

"ไม่รบกวนท่านหรอกคุณหนูหลี่ ข้าจะตรวจตรารอบๆ เสียหน่อย"

จับปล้นสมอก็ชาวโพลนเมื่อตระหนักถึงบางอย่างที่หลงลืม มูฟางเหอ
มองตามหลังชายหนุ่มร่างสูง ทันทีที่อีกฝ่ายหายไปจากคลองสายตาเขาก็
ดึงมือเด็กสาวไปหลบหลังฉากกันในห้องโถง

"หัวหน้ามือปราบคือเป็นบุตรของใต้เท้าชื่อไรหรือไม"

หลี่ซิงฮวาจะพริบตา "ใช่ เจ้าจำไม่ได้หรือ"

เด็กหนุ่มตีหน้าผากตัวเองดังแปะ "ว่าแล้ว... ข้าลืมสนิท"

ขุนนางที่หนุนหลังเงินหลังเหมิงก่อกบฏคือชายที่ขึ้นชื่อว่าชอบทำดี
เอาหน้า... บิดาของหัวหน้ามือปราบชื่อ ที่เงินหลังเหมิงหนีรอดไปได้ต้องได้รับการช่วยเหลือจากคนในวัง และคนคนเดียวที่เขานึกถึงก็คือใต้เท้าชื่อ ไร แต่จะ
ใช่หรือไม่ต้องพิสูจน์

"ฟางเหอ เกิดอะไรขึ้น"

เขาเล่าทุกอย่างที่สงสัยเกี่ยวกับขุนนางผู้นั้น หลี่ซิงฮวาฟังเจี๊ยบๆ
ปราศจากอารมณ์ประหลาดใจบนสีหน้า

"ความผิดข้าเองที่ไม่บอกเจ้าก่อนหน้านี้ ตามมาสิ ข้ามีบางอย่างจะให้ดู"

"เอ๋?" มู่ฟางเหอแงงง เดินตามเด็กสาวไปยังห้องหนังสือของหลี่ซิงฮวา

นางค้นเอกสารในชั้นไม้ด้านหลังโต๊ะทำงาน ข้อความมากมายเขียนด้วย
ตัวบรรจง มีตราประทับของเงินหลังเพยตรงมุมขวาล่าง ยืนยันว่าเอกสาร
มีความถูกต้องน่าเชื่อถือและผ่านการอนุมัติโดยเงินหลังเพย

"ใต้เท้าชื่อคอยหนุนหลังเงินหลังเหมิง มีส่วนรู้เห็นเรื่องการวางเพลิง
ตำหนักของเฮาแคว้นเยว่ เป็นพยานในการจ้างวานปลงพระชนม์ฮ่องเต้ผู้หลงใหล
ส่งกำลังคนก่อจลาจลในวังหลวงและบุกรุกตำหนักไทเฮา เงินหลังเหมิงยื่นข้อเสนอ
จะแต่งตั้งบุตรชายของอนุภรรยาใต้เท้าชื่อให้มียศตำแหน่งสูงในราชสำนัก
หลังจากเขาได้ขึ้นครองราชย์"

"ช่างน่าขัน เขาจะครองราชย์อย่างไรถ้าบ้านเมืองพังพินาศเพราะ
สงครามที่เขาก่อ"

"เขาน่าจะมีกลอุบายหลอกจนใต้เท้าชื่อเชื่อสนิทใจ ยอมร่วมมือดำเนิน
แผนการ แต่จริงอย่างเจ้าว่า... เมื่อสงครามสิ้นสุดจะไม่เหลืออะไรให้เขา
ปกครองทั้งนั้น บางทีเขาอาจวางแผนหลบหลังใต้เท้าชื่อ กำจัดอีกฝ่ายทันทีที่
แผนทุกอย่างสำเร็จ"

"อ่า ไม่อยากคิดแล้ว" มู่ฟางเหอชุกหน้ากับหัวทุยๆ ของเสี่ยวมี ถอนหายใจ

อย่างเหน้อยล้า "ถ้าองค์ชายสามจัดการได้เท่านี้ก็สำเร็จแล้ว ไฉนไม่บอกข้าเล่า"

"อันที่จริงยังจัดการไม่สำเร็จ เพราะเงินหลังฝืนเข้ามาทำให้ยุ่งเหยิงเสียก่อน องค์ชายสามจึงเลื่อนเรื่องได้เท่านี้ก็ออกไป รอจัดการทีเดียวหลังจบเรื่องเงินหลังฝืน" นางว่า "พวกเราตั้งใจจะบอกเจ้าเมื่อเสร็จเรื่อง ขอโทษที่ทำให้เจ้ากังวล"

"ไม่เป็นไร ข้าเองก็ไม่ถามความคืบหน้า มัวสนใจแต่เงินหลังฝืน"

"พวกเราถูกเขาปั่นหัวจนหลงลืมเรื่องอื่นไม่ต่างกัน"

"หัวหนามือปราบฉ้อรู้เรื่องบิดาหรือไม่" เงินหลังเพยดำเนินการสืบเรื่องนี้ร่วมกับ ในฐานะคณะที่ทำงานด้วยกันมานาน เป็นไปไม่ได้ที่อีกฝ่ายจะไม่รู้อะไรเลย นอกเสียจากเงินหลังเพยจงใจปกปิดความผิดของได้เท่านี้ก็ให้พันหูพันตา เพราะไม่อยากจะให้สหายโคกเศร้าเสียใจ

หลิ่งชิงฮว้ายิ้มบางๆ "เขารู้"

คำตอบที่ไม่คาดคิดทำให้มูฟว่งเทอตกใจ "เขารับได้หรือ"

"หัวหนามือปราบฉ้อตรงต่อหน้าที่และความยุติธรรม แม้คนผิดจะเป็นครอบครัว เขาก็ไม่ลังเลที่จะจับครอบครัวไปรับโทษทัณฑ์"

นิสัยซื่อสัตย์ต่อความยุติธรรมเป็นที่ชื่นชมของชาวเมือง หัวหนามือปราบฉ้อปฏิบัติหน้าที่ดีเยี่ยมมาตลอด ไม่เคยรับสินบนหรือเข้าข้างผู้มีอำนาจผิดๆ ด้วยเหตุนี้เงินหลังเพยจึงรู้สึกสนิทใจ ร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันในหลายเรื่อง และยังสามารถฝากฝังภารกิจหรือกระทั่งเรื่องสำคัญไว้กับสหายผู้นี้ได้

ฉะนั้นเมื่อรู้ความผิดของบิดาหัวหนามือปราบฉ้อก็ไม่มีความหมกบังตา ตัดคำว่าบิดาและบุตรจากหน้าที่ จับกุมบิดาตนซึ่งควรรอดำเนินคดี แน่แน่นอนว่าฮ่องเต้ทรงรับรู้ทุกข้อกล่าวหา ใจที่อ่อนล้าเพราะเงินหลังฝืนยิ่งสาหัสเมื่อผู้ได้ปกครองช่วยเหลือกบฏโค่นล้มตน

วังหลวงถูกปิดไม่ให้ใครเข้าออกตั้งแต่ฮ่องเต้ประชวรทางใจ การตัดสินใจส่วนใหญ่ตกอยู่ที่เงินหลังเพย หลายคนเชื่อว่าองค์ชายสามคือผู้สืบทอดบัลลังก์คนต่อไป คู่แข่งอย่างเงินหลังฝืนกลายเป็นกบฏ คู่แข่งคนอื่นหาได้มีความสามารถมากพอเทียบเท่า ตำแหน่งรัชทายาทอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว

ผู้คนที่เชื่อมั่นในตัวชายหนุ่ม ทว่าเงินหลังเพยยังคิดไม่ตก
หลังจากพระบิดามอบหน้าที่ตัดสินใจให้ตนรับผิดชอบ เงินหลังเพยรับรู้
ถึงกฎเกณฑ์วางบนบา ไบหน้ามีร่องรอยตั้งเครียด ความสุภาพอ่อนโยนแทบมลายหาย
"เครียดเรื่องอะไร"

ชายคนเดียวที่ชวนเขาคุยในขณะที่เคลือบพลเห็นจะมีแค่กองชายต่างแคว้น
กระมัง เงินหลังเพยรู้สึกประหลาดใจ อีกฝ่ายไม่เคยชวนเขาคุยมาก่อน สงสัย
วันนี้ฝนจะตก...

"สีหน้าขำขำแย่มากเชียวหรือ ท่านถึงกับเอ่ยปากก่อน"

หวงเสวียนหลินมองตรงไปข้างหน้า สันกรามคมได้รูปขยับเล็กน้อย
เสียงทุ้มต่ำดังผ่านลมหนาวในระยะที่ได้ยินเพียงสองคน "ท่านเหมือนคนกำลัง
ออกรบครั้งแรก"

"น่าเห็นใจ?"

"น่าเวทนา"

เงินหลังเพยยกยิ้ม เขาไม่ควรคาดหวังคำตอบใดๆ จากอีกฝ่าย ชื่อเสียง
ด้านลบเกี่ยวกับคำพูดคำจานี้เชื่อว่าเขาจะไม่เคยได้ยิน นิสัยแม่ทัพแห่งแคว้นเยว่
ตรงตามคำบอกเล่าแทบทุกประการ ยกเว้นนิสัยไร้เยื่อใย อย่างน้อยอีกฝ่ายก็
ชวนเขาคุย เพื่อลึ้มเรื่องหนักใจเกี่ยวกับตนเองในอนาคต

"ท่านเคยคิดแย่งชิงตำแหน่งองครักษ์ทนายาทจากองครักษ์ทนายาทผู้หรือไม่"

"เคย"

เขาไม่คิดว่าจะได้ยินคำตอบนี้ "พูดจริงหรือ"

"แค่อยากปั้นประสาทเท่านั้น ข้าไม่คิดแย่งมันจริงจัง ไม่มีใครเหมาะกับ
ตำแหน่งนี้เท่าเขาแล้ว" พี่ชายชื่อจจจาจอมไวววย แม้จะนำรำคาญไปบ้าง
แต่ฝีมือด้านการปกครองกลับมากล้น ตัดสินใจเด็ดขาดและเที่ยงตรง เจ้าเล่ห์
เพทุบายกับศัตรู กอบโกยผลประโยชน์ให้บ้านเมืองเจริญก้าวหน้า

ถ้าผู้จีนเค่อไม่ยินยอมรับตำแหน่ง หวงเสวียนหลินยินดีดีกับพี่ชาย
ให้ขึ้นรับตำแหน่งเอง อย่างไรก็ตามก็เป็นน้องชายที่ดี...น้องชายที่กล้าแกล้ง
พี่ชายให้ทำงานหนัก จะได้เลิกหนีไปเที่ยวเตร่เสียที

"องค์ชาย เราถึงทางขึ้นเขาแล้วพะยะค่ะ"

ปายไม้เก่าซึ่งถูกหิมะกลบซึบปกสถานะที่ปลายทางบนยอดเขาทางคับแคบสามารถเคลื่อนผ่านได้ไม่เกินสามคน ยิ่งสูงทางเดินยิ่งอันตราย ด้านหนึ่งคือภูเขา อีกด้านคือหน้าผา หิมะร่วงหล่นเป็นกลุ่มเกล็ดสีขาว กองหิมะจับกลุ่มหนา น้าวาดหวั่น ถ้ามีอะไรกระทบเกรงว่าจะหล่นลงมาทับขบวณม่า

"ท่านว่าเขาจะวางระเบิดได้กองหิมะหรือไม่" เงินหลังเพยถาม สั๊งหรนใจไม่ได้กับภูเขาหิมะด้านข้าง

หวงเสวียนหลินชำเลื่องมอง "เป็นไปได้"

ความกังวลของเงินหลังเพยได้รับคำตอบในครั้งชั่วยามต่อมา เนินป่าสนอยู่ห่างไม่ถึงสองลี้^{*} แรงสั่นสะเทือนทางด้านภูเขารุนแรงมากขึ้น หิมะร่วงหล่นใส่เหล่าทหารบนหลังม้า หวงเสวียนหลินสั่งการให้เคลื่อนพลหลบหนี ก่อนหิมะกองใหญ่จะถล่มลงมาปิดกั้นเส้นทางเมื่อทหารนายสุดท้ายเคลื่อนผ่านไปอย่างหวุดหวิด

ทหารควมม้าข้ามหิมะที่ถล่มลงมาอย่างทุลักทุเล กังไม้และก้อนหินกระแทกกลางตัว พานให้เกือบตกจากหลังม้าหลายครั้ง ความเสียหายเล็กน้อยไม่เป็นผลร้ายกับกองทัพ เพราะหวงเสวียนหลินไหวตัวทัน สั่งการรวดเร็วทำให้ลดความเสียหาย

"เดินหน้าต่อ!"

ทหารเร่งตามเงินหลังเพยที่นำหน้าไปยังเนินป่าสน พวกเขาหวังว่าหิมะจะถล่มระลอกใหม่

"จากนี้ข้านำเอง" หวงเสวียนหลินดิ่งบังเหียนอ้อมต้นสน คนทั้งหมดขยับตามทิศทางที่ชายหนุ่มมุ่งไป

ผ้าคลุมสีแดงเครื่องแบบกองกำลังแคว้นหยางสะบัดตามลม ปะปนกับผ้าคลุมสีดำของแคว้นเยว่ เคลื่อนผ่านป่าสนขาวโพลน กีบเท้าม้าควมบ่ย่าอย่างมั่นคง มันพ่นลมหายใจสีขาวออกมา ร้องสอดประสานกับพวกฟองซ้างเคียงรู้สึกอิสระโลดโผนแม้ผู้ขี่ถือบังเหียน แต่พวกมันก็ชื่นชอบพื้นที่กว้างขวางและ

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

หนาวเย็น กลิ่นป่าสนกระจายฟุ้ง สดชื่นยิ่งกว่ากลิ่นในเมืองหลวง

ดวงอาทิตย์ลอยเหนือยอดไม้ แสงแดดไล่เลียพื้นหิมะ ละอองสีขาว
ส่องประกายตามทาง ระดับเนินสูงต่ำไม่ยากสำหรับอาชีพที่ผ่านสนามรบ
มาแล้ว พวกมันกระโดดข้ามเนินเขา เลี้ยวสิ่งกีดขวาง นกตัวเล็กสีน้ำตาล
อมส้มโผล่ศีรษะจากรังพรางเอียงคอมองกลุ่มอาชวย่างสงสัย

เมื่อมีตัวหนึ่งร้อง อีกตัวที่อยู่ใกล้เคียงจะส่งเสียงตอบรับ นกตัวเล็ก
กระพือปีกบินไปทางเหนือ มันเกาะบนกิ่งต้นสนต้นหนึ่ง ยอดไม้เอนเอียง
ผิดธรรมชาติ

"หยุดก่อน!"

เงินหลังเพยที่ม้าวนรอบต้นสน "นี่หรือต้นสนที่ท่านว่า"

"ใช่" หวงเสวียนหลินพิจารณาอีกครั้ง "มันชี้ไปทางนั้น"

ตุ้ม!

เกิดระเบิดทันควันก่อนพวกเขาจะเคลื่อนทัพตามคำบอก ผุ่งนกผุ่งหนึ่ง
แตกกระเจิง บินหนีออกจากรังอย่างกลัวตาย ม้าศึกยกเท้าหน้าร้องเสียงหลง
ด้วยความตกใจ

"ใจเย็นๆ เสี่ยวเพย" หวงเสวียนหลินตบข้างตัวมัน กล่อมม้าคู่กายให้
หายตระหนก

"ถ้าข้าไม่รู้มาก่อน คงคิดว่าท่านเรียกชื่อข้า" เงินหลังเพยอดหยอกล้อ
ไม่ได้ เขาค่อนข้างขำขันกับชื่อที่คล้ายกันของตนกับม้าตัวใหญ่

"ถ้าข้ารู้จักท่านก่อน ข้าจะไม่ตั้งชื่อนี้ให้มัน"

"วาท่านช่างบาดลึกแทงใจยิ่งนัก ฟางเหอรู้หรือไม่ว่าท่านร้ายกาจ
เพียงนี้"

รอยยิ้มเล็กๆ คือคำตอบ "เขารู้ดีกว่าท่านเสียอีก"

ตุ้ม!

ระเบิดรอบที่สองเกิดขึ้นใกล้กับกลุ่มท้ายขบวน ทหารทุกนายกระจายตัว
ออกห่างจากรัศมีควันไฟ รับคำสั่งจากแม่ทัพสองคนแล้วอ้อมไปอีกทาง

การฝึกหลากหลายรูปแบบหล่อหลอมนักรบให้พร้อมรับมือกับทุก

สถานการณ์ไม่คาดฝัน ทหารทั้งหมดหลบเลี่ยงระเบิดที่ฝังใต้หิมะได้ทันท่วงที ตรวจสอบพื้นที่หาผู้กระทำ และเผื่อระวางภัยรอบทิศโดยจัดรูปแบบตามที่เคยฝึกซ้อม โอบล้อมแม่ทัพทั้งสองไว้ใจกลาง

"เขาลงมือคนเดียวหรือยังมีพรรคพวกเหลืออยู่ ระเบิดพวกนี้ติดตั้งคนเดียวไม่ไหวแน่" เงินหลังเพยประเมินสถานการณ์

"น้องชายท่านรู้จักคนเลวมากน้อยเพียงใด"

เงินหลังเพยไม่มีคำตอบสำหรับคำถามนี้ ตลอดมาเขาจำเงินหลังเผิงในภาพลักษณ์บุรุษที่อ่อนโยนเป็นมิตรกับผู้อื่น ต่อให้ช่วงหลังจะก้าวร้าวในบางครั้งเขาก็ยังคิดว่าน้องชายยังอยู่ในลูในทาง กระทั่งพบว่าอีกฝ่ายก่อกบฏตอนนี้จึงไม่รู้เลยว่าลับหลังอีกฝ่ายแอบทำความรู้จักใครบ้าง

นอกจากสมาคมนักฆ่าก็เห็นจะมีแค่ได้เท่าชื่อ...คนที่ช่วยเงินหลังเผิงหลบหนีจากคุก

"คนของหมู่บ้าน?" เขาลองคาดเดา

"เป็นไปได้" หวงเสวียนหลินปิดความคิदनั้นตกไป "คนในหมู่บ้านไม่ร่วมมือกับเขาแน่นอน"

"เหตุใดจึงมั่นใจนัก"

หวงเสวียนหลินใช้นิ้วหัวแม่มือดันด้ามดาบจากฝัก เสียง 'กึก' ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ช่วงขณะต่อมาทหารทั้งหมดก็ยกอาวุธเตรียมตั้งรับ

ชายหนุ่มเหลือบมองด้วยหางตา "ถามน้องชายท่านเอาเถิด"

สิ้นคำระเบิดระลอกใหม่ก็ดังสนั่น ละอองหิมะปลิวว่อนบดบังทัศนวิสัย ไอลิ้นปะทะใบหน้า ต้นไม้ในรัศมีล้มระเนระนาดปิดล้อมทางหนีที่ไล่

หวงเสวียนหลินซึบปลายดาบไปข้างหน้า "กระจายกำลังพล! ตามจับตัวคนร้ายมาให้ได้!"

ใคร...ชายในเครื่องแบบสีดำนั่นคือใคร

เงินหลังเผิงหมอบต่ำบนกองหิมะสูงหนา ฝ่าคลุมสีขาวยืดบังร่างกายไว้ข้างใต้ ดวงตาจับจ้องบุรุษบนอาชาสีดำสนิท หน้ากากสีเงินสะท้อนแสงอาทิตย์

ดูเยือกเย็น ฝีมือดาบก้าวหน้ายิ่งกว่าเงินหลังเพย ทั้งยังน่ากลัวยิ่งกว่าเพลงดาบของอาจารย์ที่สั่งสอนตน

คนของเขาที่เหลือไม่ถึงยี่สิบคนพยายามลอบโจมตีที่เปลว แต่กลับไม่เป็นผล ถูกกองกำลังจำนวนมากกว่าเป็นเท่าตัวกำจัดจนเกือบหมด ระเบิดลูกแล้วลูกเล่าทำลายทหารฝ่ายตรงข้ามได้แค่นหยิบมือ อากาฬส่วนมากแค่นับบาดเจ็บสาหัส ขณะที่คนของเขาหมดลมหายใจตรงแทบเท้าศัตรู

ดาบเป็อนเลือดในมือบุรุษสวมหน้ากากตัวดีเพียงครั้งเดียวก็ปลิดชีพคนอย่างง่ายดาย เพราะหัตถาชีหีชีทองคล้อยคล้ายคล้อยคล่าว่าจะเคยเห็นที่ได้มาก่อน

คนที่แข็งแกร่งเยี่ยงนี้มีอยู่ไม่มาก นามเดียวที่เขานึกถึงคือองค์ชายแปดแคว้นเยว่ มัจจุราชไร้พ่ายแห่งสนามรบ... หวงเสวียนหลิน

เหตุใดองค์ชายต่างแคว้นจึงอยู่ในกองกำลังเงินหลังเพย? สองคนนั้นรู้จักหรือเกี่ยวข้องกันอย่างไร เป็นไปไม่ได้! มัจจุราชไร้พ่ายไม่เคยเหลียวแลแคว้นหยาง การรอกองกฏในแคว้นไม่ส่งผลอะไรกับแคว้นอื่น ไยอีกฝ่ายจึงยอมร่วมมือตามจับเขาที่หนีออกมา

หรือว่า...อีกฝ่ายรู้แล้วว่าเขาส่งคนไปลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้ผู้หลงใหล?

"บัดซบ! อะไรก็ไม่เป็นใจ สวรรค์ไม่เคยเข้าข้างข้าเลย"

ภายในจิตใจไร้สีสันอย่างสิ้นเชิง ไม่เหลือช่องว่างให้สีใดแทรกซึมได้อีก หุบเหวทะมึนในก้นบึ้งยากจะปีนป่ายกลับขึ้นมา เงินหลังเมิงจมดิ่งสู่ห้วงอนธการโดยสมบูรณ์

ขอแค่สังหารเงินหลังเพยได้ แค่ทำให้ฮ่องเต้ทุกขั้ทรมาณตรอมใจ ขอแค่นั้น... ไฉนมันจึงยากเย็นนัก!

ตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมาเขาเกลียดชังทุกสิ่งทุกอย่างที่ราชวงศ์กระทำ เกลียดชังความรักจอมปลอมที่หวังผลตอบแทน ชิงชังความภักดีที่ทหารได้บังคับบัญชามอบให้ รังเกียจความเอาใจใส่ของพวกเกาะกินผลประโยชน์ เกลียดโลกโสมมใบนี้ เกลียดโชคชะตาที่ลงทัณฑ์เขาอย่างไรเมตตา

เกลียดมารดาที่ให้กำเนิดเขา...เกลียดบิดาที่พรากรมารดาไปจากเขา

ทั้งที่เขาปรารถนาเพียงสิ่งเล็กๆจ้อย ปรารถนาความรักแท้จริงของมารดา ปรารถนาชีวิตที่ไม่อดอยาก เปิดเผยตัวตนได้อย่างอิสระ ไม่ต้องหลบซ่อน ไม่ต้องทนทุกข์กับการทารุณและคำตำหนิของผู้คน สามารถจูงมือมารดาไปที่ใดก็ได้ตามใจต้องการ ขอแค่ครอบครัวอยู่พร้อมหน้าอย่างครอบครัวอื่น

ปรารถนาเพียงแค่นั้น...ไยจึงให้ไม่ได้

ไยจึงหลอกหลวงมารดาแล้วให้กำเนิดเขา ไยจึงทิ้งพวกเขาแม่ลูกไปอยู่ในวังหลวงโอ้อ่า ไยไม่เคยเหลียวมองความทุกข์ทรมานของพวกเขา ชีวิตน่าสังเวชในหมู่บ้านริมผามีแต่ความเจ็บปวดและความขมขื่นที่ถูกมารดาทิ้งเขาไว้ลำพังในบ้านหลังนั้น ไร้อาหาร ไร้ความหวัง สิ่งเดียวที่หลงเหลือคือ แหวนหยกหัวมังกร...แหวนที่พลิกชีวิตเขาตลอดกาล

ดีใจ? ไม่...บิดาที่ควรยินดีกับการปรากฏตัวของเขากลับทำเพียงเฉยเมย รับสั่งให้พาเขาไปบอกรมสั่งสอนให้สมกับเป็นองค์ชายอันดับที่สี่แห่งราชวงศ์

แววดาตุถูกเหยียดหยามสาดเทาแม้ยังเขา กระทั่งโตขึ้นมาอย่างดีก็ยังไม่อาจลบคำสบประมาทได้ รอยตำหนิยังติดตัวเขา แม้แสวงเชื้อฟางว่าง่ายก็ยังไม่พอ โคนสนมและโอรสธิดาคคนอื่นๆ กลั่นแกล้งรังแก ถูกเมินเฉยจากฮองเฮาที่รับผิดชอบเลี้ยงดูเขาแทนมารดา ได้รับความเกลียดชังจากไทเฮาผู้รักเอ็นดูสายเลือดมังกรทุกคน...ยกเว้นเขา

ช่างมันสิ! เขาไม่สนใจสตรีโง่เง่าเหล่านั้น เขาทุ่มเทกายและใจเพื่อซื้อความเชื่อใจจากราชสำนัก ก้าวข้ามหัวใครต่อใครมาดำรงตำแหน่งแม่ทัพปกครองชายแดน สร้างภาพลักษณ์อันดีต่อประชาชน หลอกใช้สตรีและครอบครัวแสนโง่มบรลดูเป้าหมายที่วางไว้เนิ่นนาน

มันควรสำเร็จสิ ไม่ใช่หรือ...มันควรเป็นไปตามแผน แล้วเหตุใดทุกอย่างจึงพังทลาย! ไยพวกมันไม่คืนทูลทูลรายอย่างที่คาดหวัง?!

เหตุใดเทพสวรรค์ไม่มอบโอกาสแก่เขาบ้าง

เหตุใดพวกมันถึงเป็นฝ่ายครอบครองความสุขสมหวัง

เหตุใดไม่ใช่เขาที่ได้รับมัน

เพราะเหตุใด?!

"ไม่...ได้โปรด ใ่วชีวิตข้าตัว..."

เงินหลังเฝิงมองศีรษะที่กึ่งลงเนินหิมะมาหยุดตรงหน้า ระยะห่างไม่ใกล้ไม่ไกลเท่าสามารถเห็นได้ชัดเจน ดวงตาเบิกโพลงจ้องมองเขาราวกับกล่าวโทษ เต็มไปด้วยความโกรธแค้นที่เขาทำให้เรื่องมีจุดจบเช่นนี้

เวลาดัตดินชะตาชีวิตเหลือไม่มาก กองทัพอีกฝ่ายกำลังใกล้เข้ามา หากต้องลงนรกเขาจะจุดเงินหลังเฝิงลงไปด้วย ฮ่องเต้และคนในวังจะเศร้าโศกเพียงใด หากรู้ว่าองค์ชายผู้แสนเก่งกาจและเหมาะสมกับตำแหน่งรัชทายาท จะตายด้วยน้ำมือเขา

มือหนาล้วงขวดยาออกมา เม็ดยาสีดำขนาดเท่าไข่มุกเม็ดใหญ่กลิ้งไปมาบนฝ่ามือ มันคือโอสถวิเศษของฮ่องเต้...โอสถที่ช่วยเสริมระดับพลังปราณที่ผู้ฝึกตนทุกคนล้วนใฝ่หา

เมื่อคืนก่อนเขารับโอสถวิเศษไปสองเม็ด โอสถวิเศษที่ปรุงโดยนักปรุงโอสถของฮ่องเต้วิเศษสมคำเล่าลือ ไม่เสียแรงที่พยายามขโมยจากคลังส่วนพระองค์ ลมหายใจเดียวเงินหลังเฝิงรับรู้ถึงพลังปราณที่แผ่กระจายไปทั่วร่าง พลังที่เพิ่มขึ้นกะทันหันทำให้ปวดร้าวภายใน ลมหายใจติดขัด การควบคุมลมปราณกินเวลาค่อนข้างนาน ชักตัวของเสียจากร่างกาย แทนที่ด้วยลมพลังที่เขาเฝ้ามอง

ยาเม็ดสุดท้ายคือยาสำรอง เขาไม่สามารถกลืนมันพร้อมกันสามเม็ดได้ มิเช่นนั้นร่างกายจะปรับตัวไม่ทัน ระเบิดเป็นจุนจากภายใน แต่เขาคิดว่าไม่จำเป็นแล้ว...อย่างไรคนพวกนี้ก็ไม่อาจเอาชนะเขาได้

พลังเขาบรรลุระดับบรรพตขั้นสูงแล้ว ตอนนี้เขาแข็งแกร่งกว่าเงินหลังเฝิงที่อยู่เหนือเขามาตลอด และจดจำได้ว่าแม้จรรยาที่ไร้พ่ายผู้นั้นก็มีพลังระดับเทียบเท่าเงินหลังเฝิง หากเผชิญหน้ากับทั้งสองเขาก็สามารถเอาชนะได้อย่างขาดลอย คนทั้งหมดที่ยังห่างชั้นจากเขานัก!

หูได้ยินเสียงฝีเท้ามุ่งตรงมาทางนี้ นูรุษในชุดสีดำคืบหน้ามาถึงบริเวณที่เขาซ่อนตัว เงินหลังเฝิงยิ้มเยาะให้กับผลลัพธ์ที่จินตนาการไว้ สะบัดผ้าคลุมอำพรางทั้ง กระโจนเข้าไปสู่นูรุษบนหลังม้า

เคี้ยง!

"อะไรกัน?!" เงินหลังเหมิงถอยหลัง ดาบในมือถูกปิดออกอย่างง่ายดาย เลือดไหลซึมจากนิ้วมือ

อีกฝ่ายใช้ดาบปิดป้องการโจมตีของเขา การเคลื่อนไหวเร็วจนน่าเหลือเชื่อ บุรุษตรงหน้าไม่เพียงตั้งรับดาบทัน แต่ยังคงเคลื่อนไหวก่อนที่เขาจะกระโจนเข้าใกล้ แรงปิดดาบแข็งแกร่งมาก แคंपริบตาดาบในมือเขาก็หลุดลอยไป คมดาบผ่ากรอยแผลเล็กๆ ไปได้

ไม่มีทาง! เขาบรรลุพลังระดับบรรพตขั้นสูงแล้ว คนต่ำต้อยกว่าเขาจะมีปฏิกิริยาเร็วกว่าได้อย่างไร

"องค์ชาย!" ทหารแคว้นหยางที่อยู่ใกล้ขยับเข้ามาขวาง ทว่าบุรุษที่พวกเขาปกป้องกลับลงจากหลังม้า ก้าวผ่านพวกเขามาเผชิญหน้าเงินหลังเหมิง

"ถอยไป เขาเป็นคู่ต่อสู้ของข้า"

เงินหลังเหมิงหัวเราะเยาะ "เจ้าอยากสู้กับข้าหรือ รู้หรือไม่ว่าพลังปรมาณูข้า บรรลุขั้นใดแล้ว"

นัยน์ตาสีดำหลังหน้าากิ่งไม่ไหวติง ไร้การมีส่วนร่วมกับเรื่องขบขัน "ข้าไม่จำเป็นต้องรู้"

"บรรพตขั้นสูง! ข้าบรรลุระดับบรรพตขั้นสูงแล้ว! สูงกว่าพวกเจ้าทุกคน คิดว่าจะเอาชนะข้าได้หรือไร พวกเจ้ามันแค่สุนัขรับใช้ของจักรพรรดิ ไม่มีทางบรรลุพลังเทียบเท่าข้าได้หรอก!"

"หยิบดาบ"

เงินหลังเหมิงชะงัก "อะไรนะ"

"หยิบดาบ" หวงเสวียนหลินปลดผ้าคลุม "ใช้พลังอันน่าสังเวชของเจ้า มาสู้กับข้า"

รอยยิ้มแฉะเผยบนใบหน้าบิดเบี้ยว นัยน์ตาสีน้ำตาลดูกวาวอย่างกระหาย "น่าสังเวช...ฮ่า! องค์ชายแปดขางมีอารมณ์ขันนัก! ข้าจะทำให้ตัวเองว่าพลังที่เหนือชั้นกว่าเป็นอย่างไร"

พริบตาเดียวเงินหลังเหมิงก็คิดว่าดาบที่ตกอยู่พุ่งจู่โจมมาทางด้านข้าง เหวี่ยงดาบที่ตำแหน่งคออีกฝ่าย แค่ดาบเดียวก็คร่าชีวิตของค์ชายต่างแคว้น

ผู้คนที่ต้องหวาดกลัวเขา! เกรงกลัวและสวามิภักดิ์ รู้ซึ่งเสียที่ว่าใครแข็งแกร่งที่สุด!

ในขณะที่ความคิดยกยอตนเองเพิ่มขึ้น ภาระหัยชนะบนจุดสูงสุดอย่างเพื่อฝัน การเคลื่อนไหวของเงินหลังฝั่งทั้งหมดกลับอยู่ในสายตาของหวงเสวียนหลิน ปลายดาบยกขึ้นตั้งรับ เสียงโลหะปะทะกันดังก้อง กองกำลังยืนมุงล้อม จับจ้องทุกกระบวนท่าของการต่อสู้

เงินหลังเพยนี้เกวหนา คิดผิดเสียแล้วที่ยั่วยุบั้นประสาทหวงเสวียนหลิน บรรลู่ระดับบรรพตขั้นสูงสุดแล้วอย่างไร นั่นไม่ใช่ตัวตัดสินความแข็งแกร่ง มีพลังอย่างเดียวไม่สามารถคว้าชัย หากไร้สติปัญญาพลิกเพลงสถานการณ์ ปราศจากไหวพริบที่ดี ขาดกลยุทธ์การรบ เงินหลังฝั่งก็เป็นแค่คนที่หลงมัวเมา กับพลังนั้น

ผู้คุมหลงไม่ลืมหุ้ลมิตาสุดท้ายแล้วสิ่งที่รออยู่ก็คือความตาย

ดับ

แขนข้างหนึ่งหล่นกระทบพื้น สีแดงสดย้อมหิมะขาวจนแดงฉาน เสียงคำรามอย่างเจ็บปวด เลือดมากมายทะลักจากบาดแผลใหญ่ ร่างกายโอบเอียงก้าวถอยห่างจากผู้ลงมือตัดแขนตน ดวงตาเบิกกว้างเต็มไปด้วยความโกรธแค้นชิงชัง

เป็นไปได้...มันไม่ควรจะเป็นอย่างนี้!

ประดาบไม่ก็กระบวนท่า นี้กว่าจะไล่ต้อนอีกฝ่ายจนมุมได้ แล้วเหตุใด... กลับกลายเป็นเขาที่ถูกต้อนเสียเอง น้ำหนักของดาบที่ส่งมากระแทกกระทั้นพานให้มือที่จับดาบรู้สึกปวดร้าว เมื่อต้านรับการโจมตีอย่างหนักหน่วงเพียงสองหรือสามกระบวนท่า เผยช่องโหว่เพียงเล็กน้อย ดาบเล่มนั้นก็พราวแขนซ้ายเขาไป

"นี่หรือพลังอันน่าเกรงขาม"

เงินหลังฝั่งกลั่นเสียงร้อง ขยับห่างด้วยขาสั่นเทา ใจโต้แย้งคำพูดอีกฝ่าย ทว่าปากกลับไม่สามารถเอื้อนเอ่ยสิ่งใด เพราะผลลัพธ์ที่เห็นคือคำตอบ

"ช่างน่าผิดหวัง"

นัยน์ตาสีดำไว้กันบึ้งจับจ้องบุรุษที่หวาดกลัวตน ซึ่งทำตัวราวกับลูกหมาป่าที่พยายามเอาชนะเจ้าฝูง สูดหายใจก็ถูกกักจมเขี้ยว ได้รับผลเป็นทางกายและใจติดตัวไปชั่วกาล ถอยร่นอย่างสุนัขตาขาว เสี่ยงขู่วิ่งที่มีเหือดหาย เหลือแค่เสียงครวญครางน่าเวทนา

"เจ้ายังใช้วิธีเดิมไม่เปลี่ยน กลืนโอสถเร่งพลังปรมาณสองเม็ด แต่ไม่รอให้พลังเสถียรแล้วลงสนามรบ ร่างกายเจ้ากำลังต่อต้านภายในอีกไม่ช้าแก่นพลังในกายเจ้าจะแตกเป็นผงธุลี" แขนข้างที่ขาดถูกเหยียบย่ำอย่างไม่มีไยดี "แขนข้างนี้คือคำตอบ ชื่นยังตั้งต้นเจ้าจะไม่เหลือแขนข้างใดอีก"

คำพูดชายหนุ่มไหลผ่านหู เงินหลังฝังไม่ต้องการรับรู้คำเยาะเย้ยหรือสบประมาท ทว่าประโยคหนึ่งกลับดึงดูดเขา

"หมายความว่าอย่างไรที่ข้ายังใช้วิธีเดิม เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ากลืนโอสถ" เงินหลังเพียงเองก็สงสัย เขาคาดไม่ถึงเช่นกัน

"วิธีที่เจ้าใช้คือการเร่งรัดกระบวนการ วิธีเดิมๆ ที่คนเกียจคร้านนิยมใช้" หวงเสวียนหลินสะบัดดาบ เลือดหยดกระเซ็นลงบนหิมะ ทำให้เฉยชาขัดแย้งกับสภาพการณ์ "องค์ชายสี่แห่งแคว้นหยางมีพลังระดับบรรพตขั้นต้น เวลาไม่ถึงปีจะบรรลุขั้นสูงได้อย่างไร การฝึกลมปรมาณปกติไม่สามารถทำได้ เว้นเสียแต่ว่าโอสถพิเศษที่เจ้าขโมยจากฮ่องเต้จะมีมากถึงสองหรือสามเม็ด"

"เจ้าขโมยโอสถหรือหลังฝัง" เงินหลังเพียงถาม "โอสถพิเศษเป็นของต้องห้ามคนอื่นไม่มีสิทธิ์แตะต้อง เจ้าฝ่าเวรยามเฝ้าคลังสวนพระองค์ได้อย่างไร"

"หุบปาก! เจ้าจะถามมากไปใย คิดว่าข้าไม่มีปัญญานำมันออกมาหรือคิดว่าข้าอ่อนแอเพียงนั้นเชี่ยวชาญหรือ คนอย่างข้าอยากได้สิ่งใดก็ทำได้!"

"ทำทั้งหมดนี้เพื่ออะไร เจ้าจะเหลืออะไรในเมื่อสงครามที่เจ้าปรารถนาพรากทุกอย่างไปหมดสิ้น เงินทอง ชื่อเสียง อะไรก็ตามที่เจ้าต้องการมันไม่มีอีกแล้ว"

เขาหัวเราะ มองพี่ชายร่วมสายเลือดอย่างดูแคลน "ผิดแล้วพี่ชาย ข้าไม่ต้องการของพวกนั้น สิ่งที่ข้าต้องการคือความตายของราชวงศ์ ความพินาศของแผ่นดินแคว้นหยาง ข้าแค่อยากทำลาย! ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ท้ายที่สุด

จะเหลือสิ่งใดก็ตาม ข้าไม่สนหรอก ข้าจะไปพบท่านแม่ นางรอข้าอยู่ที่ยมโลก"

"เจ้าเสียสติไปแล้วหรือไร!!"

"ใช่!" เขาตะโกน "ข้าเสียทุกอย่างไปแล้ว! เสียอีกนิดอีกหน่อยจะเป็นไร พวกชั้นสูงอย่างเจ้าไม่เข้าใจข้าหรอก พวกเจ้าดูถูกคนอ่อนแอไม่ใช่หรือ ไม่มีวันรับรู้ถึงสิ่งที่ข้าสูญเสียสักนิด!"

"เจ้ามิได้อ่อนแอ แต่เจ้าโง่เขลา เงินหลังเหมิง" เสียงทุ้มกระซิบ ดวงตา หลังหน้ากากวาวโรจน์ "เป็นสุนัขจวนตรอกที่พึ่งพาพลังของคนอื่นเพื่อความปรารถนาของตนเอง"

"หุบปาก! หุบปาก! พวกเจ้าทุกคนมันก็ไม่ต่างกันหรอก เป็นแค่สุนัขรับใช้จักรพรรดิและราชวงศ์ คอยรับคำสั่ง ไม่มีหัวใจของตัวเอง อาศัยพลังอำนาจของแต่เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ข้าไม่เหมือนพวกเจ้า อัยาริอ่านสั่งสอนข้า" เงินหลังเหมิงยกดาบฟาดฟันใส่หวงเสวียนหลินไม่ยั้งมือ "ตาย! ตาย! เจ้าต้องลงนรกไปพร้อมกับข้า!"

นรก...

หวงเสวียนหลินยิ้มหยัน "ข้าเคยเห็นมาแล้ว"

เคร็ง!

ดาบสุดท้ายหมายแขนอีกข้างของศัตรู เงินหลังเหมิงตั้งรับทันที่ที่ตัวเอง ถอยหลังหลายก้าว งดปลายดาบกวาดหิมะใส่เป็นโล่กำบัง อาศัยจังหวะที่หิมะฟุ้งกระจาย กระโดดหนีขึ้นต้นไม้เท่าที่เร็ววแรงยังอำนาจ

ยามืดสุดท้าย...เงินหลังเหมิงคิด ก่อนลี้ภัยหนีบขวิดยาขึ้นมารอกปาก เม็ดยาไหลลงคอพร้อมรสขมปร่า

พลังเพียงเท่านี้เอาชนะมัจจุราชตนนั้นไม่ได้ แต่หากเขาบรรลुरुระดับนากามัจจุราชไร้พายนั่นจะต้องสยบแทบเท้า แขนข้างเดียวก็พลิกโอกาสชนะได้ง่ายดาย กองกำลังทั้งหมดก็ล้อมจับเขาไม่ได้ เพียงเท่านี้...เพียงเท่านี้เขาก็ชนะ...

"อึก!"

ร่างกายพลันร่วงหล่นกระแทกพื้นด้านล่าง เลือดจำนวนมากกระอักออกมา

อย่างท่วมท้น เปราะเปื้อนใบหน้าและอาภรณ์ ทหารที่ไล่ตามเขามาต่างหยุดชะงัก รังรอดูสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนทรยศ

"นะ...นี่มันอะไร...เหตุใด..."

เจ็บปวด...ข้างในเขากำลังเผาไหม้ พลังมากมายเอ่อล้น ทว่ากลับกลืนกินอวัยวะภายใน แก่นพลังสันระริก รอยร้าวเล็กๆ กระจายวงกว้าง เขารู้สึกถึงบางอย่างกำลังแตกสลาย กระดูกที่ปูดร้าวคล้ายจะแทงทะลุออกมา

เจ็บเหลือเกิน

ทำคุณหนึ่งหยุดตรงหน้า เงินหลังฝังมองไปอย่างยากเย็น ร่วงสูงทะนง ยืนตระหง่านบดบังแสงอาทิตย์ เกราะหัวราชสีห์สีทองเพียงหนึ่งเดียวบอกร่างตัวตน เจ้าของหน้ากากสีเงินก้มมองเขาเยี่ยงมดปลวกได้ทำ ใบหน้าดำมืดมองไม่เห็นแววตา เสียงท่มต่ำไร้อารมณ์ยากคาดเดา ทุกสิ่งของบุรุษตรงหน้า น่าชิงชังยิ่งกว่าอะไรบนผืนแผ่นดิน

"พลังยังไม่เสถียรยังฝืนเล่นระดับ เจ้าอยากตายทั้งเป็นหรือ?"

"หะ...หุบปาก"

"ร่างกายเจ้าจะค่อยๆ จ่ำสีล พลังทั้งหมดจะถูกผนึก กลายเป็นแค่นครธรรมดาไร้พลังปรารถนาหนึ่งราตรี พลังจะกลับคืนในรุ่งสางวันถัดไป แต่นั่นคือกรณีที่พลังเจ้าเสถียรมากพอรับการเปลี่ยนแปลง เพราะถ้าไม่...เจ้าจะกลายเป็นมีชีวิตรอดอยู่ไม่สู้ตาย"

ราวกับยืนยันคำพูดอีกฝ่าย เลือดอีกจำนวนหนึ่งทะลักออกจากทวารทั้งห้า เสียงกรีดร้องดังก้อง ม่านเลือดบดบังการมองเห็น บางอย่างกำลังกัดกินจากภายใน ฉีกกระชากอวัยวะและแก่นพลัง บดทำลายเงินหลังฝังอย่างช้าๆ ทั้งความทรमानเป็นสิ่งย่ำเตือน

ไม่...ต้องไม่ใช่แบบนี้ ไม่ใช่!

พรวด!

ก้อนเลือดทะลักออกมา เงินหลังฝังไอโซลๆ ลมหายใจขาดช่วง แคชยับก็เหมือนกล้ำมเนื้อถูกดึงจนสุด ราวจะฉีกขาดรอมร่อ

ภาพสิ่งมีชีวิตกึ่งเป็นกึ่งตายไม่น่าพิศมัย ทหารหลายนายเมินหน้า

หลบภาพสยดสยอง ไร้คำพูดใด แต่แววตาที่พวกเขาเหล่านี้มองชายหนุ่ม
ไม่ต่างจากมองสัตว์ตัวหนึ่งที่กำลังเฝ้าตาย

"การไขว่คว้าพลังเกินกำลังตนไม่เคยมอบผลลัพธ์ที่ดีตอบแทน"

นอกจากหวังเสวยนลินี่ไม่มีใครตระหนักคำพูดนี้ดีเท่าตัวเขาเอง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3OoaTcm>